

Melanie Dobson

Zbar
printre
umbre

Traducere de Cristina Giurgiu

Marjorie Wacker MacKim

1923–2005

*Chiar dacă nu-ți voi cunoaște vreodată întreaga poveste,
viața ta a inspirat-o pe aceasta.*

The Thousand Islands, 1907 (O mie de insule)

Prolog

— Vă este frig, doamnă?

Mâinile ei tremurau întocmai ca vibrațiile clopotului navei, lovindu-se de fâșiile ude de pânză ce îi atârnavă de-o parte și de alta, însă nu răspunse la întrebarea lui. Adevărul era că nu simțea nici cald, nici frig. De fapt, nu simțea nimic.

Bărbatul îi așează o pătură peste ceea ce mai rămăsese din hainele ei de noapte, iar greutatea acesteia o ancoră de pământ.

— Cum vă numiți? întrebă el, cu un carnețel și un creion în mână.

De parcă răspunsul ei ar fi putut surprinde cumva groaza acolo unde niciun cuvânt nu era de ajuns.

— Am nevoie de ceva...

Își strânse pătura peste piept, acoperind săculețul ce-i atârna în jurul gâtului, însă chiar și așa, tremuratul nu se opri.

— Ceva de băut.

O femeie îmbrăcată în blană turnă ceai dintr-un termos, iar din cană se ridicau aburi în aerul nopții.

Câteva șalupe de salvare debarcasează pe acest țărm îndepărtat de-a lungul râului St. Lawrence, iar zeci de pasageri erau acum împrăștiți pe stâncile presărate cu o mulțime de resturi. Cu siguranță fuseseră salvați mai mulți oameni. Pe navă se aflaseră câteva sute. Poate chiar o mie.

Scrută ceața groasă ca o pastă, însă nici măcar lumina flăcării de kerosen din faruri nu se putea zări. Oare câți vor mai ajunge pe țărmul acesta întunecat? Câte nume avea să mai adune acest bărbat?

Un singur nume conta pentru ea.

Ceaiul topi gheața din mintea ei, iar durerea țâșni ca un izvor proaspăt, amenințând să-i înece inima și mintea, furându-i răsufierea.

Ar fi trebuit să rămână înghețată.

— Numele dumneavoastră? repetă bărbatul, lovind hârtia cu vârful creionului în timp ce ceaiul i se revărsă peste marginea câinii.

Numele ei.

Dacă ar fi putut să scape de el. Să arunce fiecare literă peste bord și să le lase să se scufunde pe fundul acestui râu mizerabil.

— Nu-mi amintesc...

— Vreau doar să vă ajut să vă găsiți familia, spuse el.

— N-am familie.

— Soțul, insistă el. Copiii.

— N-am avut nici una, nici alta înainte de naufragiu.

El își coborî creionul.

— Atunci presupun că puteți fi recunoscătoare pentru asta.

Acum simțea frigul, mușcându-i degetele, amintindu-i că era încă în viață.

— Nu mă bucur de așa ceva.

Privirea lui scrută apa învăluită în ceață, de parcă ar fi putut vedea nava scufundată.

— Tribunalul va afla cine a fost de vină, spuse el. Veți primi bani.

Încerca s-o consoleze, știa, însă totul era distrus, nu doar vaporul.

— Nu vreau banii lor.

Ochii lui se îngustară, ca și cum i-ar fi pus la îndoială sănătatea mintală.

— Veți fi singura care nu-i vrea.

Ea păși cu grijă pe o altă piatră, cu picioarele goale. Oare fusese încălțată când vaporul începuse să se încline? Încă nu-și putea simți degetele de la picioare.

O altă barcă cu vâsle ajunse la marginea apei, prova sa de oțel strălucind în lumina felinarului. Și văzu încă ceva. O sclipire aurie pe țărnuț pietros.

Ridică ceasul de buzunar și-și trecu degetele peste florile gravate pe capac. Înscrișul auriu de pe spate cu numele Pendleton.

— Unde plecați? strigă bărbatul în timp ce ea păși șovăitor peste pietre, grăbindu-se spre barca cu vâsle.

— Trebuie să găesc pe cineva.

— Dar ați spus...

Păși în apa rece ca gheața, cercetând chipurile celor care supraviețuiseră, sperând la un miracol pe de o parte, însă temându-se de ce ar putea găsi.

Nu recunosc pe nimeni la bord.

Supraviețuitorii fură escortați în subsolul unei biserici și îngropați sub grămezi de pături în timp ce așteptară vești despre cei dragi. Și continuară să aștepte în timp ce zeci de sicrie erau aduse pe ușă.

Câteva ceasuri mai târziu, un alt bărbat își făcu apariția lângă ea, având un registru și întrebând-o din nou care este numele ei.

— Soră, spuse ea în cele din urmă.

El își ridică privirea, iar ea putu să vadă o licărire de compasiune pe chipu-i aspru.

— Sunteți călugăriță?

Nu mai știa cine era.

— Trebuie să înregistrez numele tuturor.

Fruntea femeii se brăzdă de riduri în timp ce contemplă la gravitatea muncii bărbatului.

— Ca să putem ține evidența celor dispăruți.

Ea scotoci prin cotloanele minții sale, căutând nume demult uitate în cuferele de călătorie prăfuite. Avea nevoie de un nume, însă nu i-l putea da pe cel înscris în registrul vasului.

O imagine i se contură în minte, cea a unei femei imortalizate în vitralii, povestea ei fiind țesută în Scriptură. O femeie înșelată care devenise înșelătoare. O femeie care primise un nume nou după ce slujnica îi născuse un fiu.

— Sara, îi spuse, iar el îi notă noul nume în registru. Sora Sara.

Dintr-un colț întunecat, privi cum tot mai mulți supraviețuitori pășesc în subsolul înghesuit, toți udați leoarcă de apa râului. Privi cum sicriile de lemn se adunau grămadă într-o parte

a camerei, fără a se ține cont de vârstă sau rang. Privi și așteptă, chiar dacă inima ei tânjea după imposibil.

În ciuda îndoielii Sarei, în ciuda înșelăciunii ei, Dumnezeu îi răscumpărase viața.

Poate că nu era prea târziu pentru ea.

Poate că El îi va face parte totuși de un miracol.

O fetiță se agăță de unul dintre sicrie, până când bărbatul cu registrul o conduse în umbre.

— Sora Sara se va ruga cu tine.

Însă ea nu era calificată să se roage pentru nimeni.

— Are nevoie de dumneata, o imploră el și, cu aceste cuvinte, ea făcu ceea ce odinioară i se părea o nebunie.

Sara o luă de mână pe fetiță și imploră mila lui Dumnezeu pentru ea.

În ceasurile dimineții, Sara se plimbă din nou de-a lungul țărmului în timp ce zorii își făcură în cele din urmă apariția prin ceață. Apoi scoase ceasul Pendleton din buzunar și, cu un strigăt puternic, îl azvârli înapoi în apele râului St. Lawrence.

Nisipurile mișcătoare, speră ea, îi vor îngropa pentru totdeauna blestemul.

Partea întâi

Apa-i doar din ceruri cenușii.

Călătoria Creștinului, John Bunyan (1678)

1

CHLOE

Insula Koster, New York
Aprilie 1992

Valurile loveau barca cu motor a lui Chloe Ridell în timp ce aceasta dădu ocol ruinelor impunătoare de pe Insula Koster, unde acoperișul vechiului hangar pentru bărci era înclinat precar. Castelul care se înălța deasupra fusese construit pe granit, rezistând la aproape un secol de furtuni, însă o singură rafală puternică de vânt le putea răsturna pe ea și pe *Acadeaua plutitoare*, barca din mahon construită de bunicul ei în urmă cu patruzeci de ani.

Pe vreme bună, traversarea din orașelul Clayton la insula ei dura doar cincisprezece minute, însă ea se lupta deja cu râul de o jumătate de oră. În curând, spera ea, se va afla la adăpost în căsuța ei, bucurându-se de o cană de ciocolată caldă, de un foc vesel în șemineu și de cei doi câini adorabili care dormeau pe dușumeaua dormitorului ei. Chiar dacă rămânea fără curent electric, casa ei era un loc sigur pe timp de furtună.

Însă râul nu era sigur, mai ales într-o noapte ca aceasta. St. Lawrence lovea din toate părțile, în timp ce apele sale de un albastru oțelit se ondulau și șerpuiau printre insule. Deși locuitorii de pe malul apei, printre care se număra și Chloe, învățaseră să respecte capriciile râului, tot era nevoie de toată concentrarea

pentru a se feri de meandrele-i viclene și de loviturile ce ținteau carena bărcii ei.

Dacă ar fi căzut în seara asta, ambarcațiunea bunicului Cade s-ar fi alăturat vastului cimitir de nave din adâncuri, îngropate în nisipul râului St. Lawrence, și ar fi fost nevoie de toate puterile ei pentru a se cățăra pe stâncile ce mărgineau țărmul. Ca o broască țestoasă, gândi ea, târându-se spre soare.

Jenna, cea mai bună prietenă a ei și partenera de afaceri, o implorase să petreacă noaptea în apartamentul pe care Chloe îl deținea deasupra Bomboneriei lui Cade, însă în ciuda norilor întunecați, a bubuiturilor tunetelor din aval, trebuia să se întoarcă la căsuța ei de pe insulă. Deși nu-și putea explica impulsul, învățase de-a lungul ultimilor treizeci de ani să asculte de șaptele din mintea ei.

Șaptele lui Dumnezeu, le numise Nana. Dar nu se așteptase ca șapta Sa s-o conducă direct într-o furtună.

Chloe reduse viteza pentru a trece peste un val înghețat ce îi izbi pelerina, udându-i fața și mâinile. Nici șaptele, nici acest vânt nu aveau să o doboare în noaptea asta.

— Haide, *Acadeaua plutitoare*, strigă ea în timp ce barca ei urca un alt val.

Localnicilor le plăcea să-și numească bărcile cu nume jucăușe, poate ca un mod de a alunga frica. *Acadeaua plutitoare* era numele pe care bunicul Cade îl dăduse prețuitei sale bărci rapide, cu scaunele din vinil decorate în dungi roșii și albe, ca acadelele. Își botezase astfel barca după o vizită la magazinul de dulciuri despre care Shirley Temple cântase pe marele ecran.

Cu zeci de ani în urmă, când bărcile personalizate erau apreciate ca opere de artă, dar și ca mijloace de transport, firma Ambarcațiunile Ridell construiseră zeci de bărci rapide, frumos meșteșugite și lăcuite, în Clayton. Dar acum, majoritatea oamenilor preferau bărcile din fibră de sticlă, aluminiu sau chiar gonflabile. Ușor de întreținut. Fiabile. Rapid de vândut la un preț bun. Oamenii nu mai prețuiau meșteșugul, așa cum o făceau odinioară. Înainte de a muri, bunicul ei dorise să construiască o ultimă barcă care să fie a lui. Apoi i-o lăsase ei moștenire pe bătrâna *Acadeaua plutitoare*.

Un tremur îi străbătu pieptul în timp ce un alt val masiv se ridică amenințător spre ea, apele întunecate trimițând sclipiri verzui prin geamul lateral. Cu o mână încleștată pe volan și cealaltă pe maneta de accelerație, ea și *Acadeaua plutitoare* fuseseră aruncate din nou în ring.

Furtuna le împingea cu forță, încercând să le încolțească aproape de țărmul stâncos al insulei. Chloe împinse accelerația la maximum pentru ca vântul să nu le zdrobească de stânci, să nu le arunce în golul înghețat sau să le împingă spre apele Canadei. Cu vânturile ce băteau dinspre nord-est, către Atlantic, la o mie de mile în amonte, până dimineața ar fi fost deja la jumătatea drumului spre Montreal dacă nu lupta cu toată puterea.

Vijelia spumegă în jurul prorei și-i smulse gluga pelerinei, desfășurând-o ca pe o velă. Părul ud i se lipise de cap, ca un turban, dar nu putea să lase nici cârma, nici maneta de accelerație pentru a-l descurca. Doar câteva minute mai avea și avea să ajungă acasă.

Făcu o altă cotitură și viră în jurul insulei înainte de a reduce accelerația. Aplecându-se, alunecă sub ramura arcuită a unui fag, apoi ghidă barca printr-o perdea de plante cățărătoare, ce ascundea intrarea în laguna ei.

Aici, la adăpostul copacilor, valurile înspumate se domoliseră într-un clocot lent.

Aici nu trebuia să-i mai fie frică.

Inspirând adânc, Chloe dădu la o parte firele ude de păr de pe față, iar bătăile frenetice din piept începură să se potolească în timp ce pluti încet pe lângă o grădină de ierburi de mlaștină, legănate de curent. Cu mulți ani în urmă, bunicul Cade construiseră un debarcader acoperit de-a lungul acestui mal. O casă pentru *Acadeaua plutitoare*, cu partea din față deschisă, un doc îngust și un atelier de lucru pentru el la etaj.

În timp ce barca atinse amortizoarele, Chloe opri motorul și se întinse spre doc.

— Ușor acum, spuse ea, de parcă barca ar fi avut urechi.

Apoi desfăcu frânghia.

Andocarea seamănă mult cu cusutul, obișnuia să spună bunicul ei. Chloe nu se pricepea prea bine la cusut, însă bunica o învățase tehnicile de bază.

Prinde stâlpul ca un laț, asta-i spunea întotdeauna bunicul Cade. *Frânghie, buclă, apoi nod dublu*. Cu o smucitură fermă, nicio furtună de pe aceste insule n-ar fi putut desprinde parâma de ancora de lemn.

Odată barca legată, Chloe deschise chepengul ciobit și-și scoase geanta de piele, învelind-o rapid într-o pungă de plastic pentru a proteja de ploaie registrul magazinului și hamburgerul învelit în folie de aluminiu, pe care îl luase de la restaurantul lui Jake. Orice altceva putea rămâne în barcă până dimineață.

Într-o noapte ca aceasta, nimeni nu s-ar fi aventurat să scotocească prin laguna ei.

La capătul hangarului pentru bărci se afla o cărare îngustă pe care bunicul ei o pavase până la căsuța sa, pe vremea când era îngrijitorul Insulei Koster – sau Insula Fantomei, cum îi spuneau localnicii. Oaspeții celebri de la începutul secolului ajungeau la grandiosul hangar, cu tavane înalte și tâmplărie elaborată, aflat de cealaltă parte a insulei, și traversau un pod de piatră înainte ca un membru al familiei sau al personalului să îi escorteze printr-un pasaj acoperit până la Castelul lui Poppy.

Numele oficial al castelului era Pendleton, însă bunicul Cade îi spunea mereu „al lui Poppy”. Ca și cum fata care dispăruse cu aproape o sută de ani în urmă încă s-ar fi putut ascunde înăuntru.

Bunicul Cade murise în 1977, iar bunica ei murise în urmă cu doar două luni, pășind în ceruri la aproape cincisprezece ani de la moartea lui. Nana nu vorbise niciodată cu ea despre vechiul castel sau despre misterul ce-l înconjura. Era ca și cum ar fi trasat o linie în mintea ei peste această mică insulă, lăsându-i babordul în derivă. Însă Nana se bucura că atât castelul, cât și poveștile sale fuseseră îngropate în nisipurile timpului.

În timp ce urca pe cărarea de piatră, trecând pe lângă vechiul siloz de gheață, o capelă abandonată și o centrală electrică dărăpănată, plină de întrerupătoare și cadrane ruginite, Chloe își dorea cu ardoare să lase în derivă mai multe lucruri din minte, dar fragmentele păreau a pluti întotdeauna înapoi, adesea în

sticle ce se spărgeau când se izbeau de țarm. Uneori se simțea ca un impostor, trăind pe o insulă construită de o altă familie, trăind în umbra castelului lor, ce fusese abandonat încă de la începutul anilor 1900. Dar aceasta era casa bunicilor ei – casa ei acum – și dorea cu disperare să păstreze vii amintirile pe care aceștia le cultivaseră aici.

Ploaia se oprise și lanterna lui Chloe străpungea ceața pe măsură ce întunericul se așternea peste insulă. La câțiva ani după moartea bunicului Cade, ea și *Acadeaua plutitoare* se rătăciseră într-una dintre acele cețuri înșelătoare ce se strecoară din spate și aruncă peste cap o pătură cenușie. Lumina proiecteurului o săgetase în acea seară, reflectându-i prostia ca o oglindă. Ceasuri la rând se ferise de bancuri, încercând să găsească drumul înapoi spre Clayton, până când rezervorul se golise. Iarba de mlaștină le blocase pe ea și pe barca ei lângă Insula Toothpick, până când un alt veteran al apelor îi adusese o canistră de benzină și un pahar de cafea în lumina dimineții, însoțite de o dojană memorabilă, menită s-o țină pe Chloe departe de apă pe timp de furtună.

Cărarea urca abrupt pe marginea stâncii, în timp ce apa se izbea de roca de dedesubt, un zid încâlcit de crengi și liane protejând insula și cei aproape cinci mii de metri pătrați ai castelului aflat în stânga ei. Picături de apă atârnavă de împletiturile de iederă, sclipind în raza de lumină. Castelul lui Poppy era vizibil de pe această cărare doar iarna, după ce frunzele erau măturate de vânturi.

Ace de brad cădeau în ploaie ușoară în timp ce Chloe se apropie de capătul cărării. Căsuța ei era ascunsă într-o adâncitură de pe malul nordic, învăluită în sumac și brazi balsamiferi. Casa fusese ridicată la începutul anilor 1900, ca și castelul de pe deal, iar cu grija atentă a bunicilor ei, căsuța rezistase furtunilor, la fel cum trecuse și ea prin furtunile emoționale ale adolescenței, având parte de iubirea și protecția lor în timpul multelor furtuni ce se abătuseră asupra North Country. Cât de mult îi lipsea râsul bunicului, brațele deschise ale bunicii și cănila cu ciocolată caldă ce o așteptau de fiecare dată când venea acasă.

Își petrecuseră viața protejând și îngrijind această insulă, iar acum ea era singura rămasă din familia Ridell care să le continue

moștenirea. Își promisese că va avea grijă de casa lor și de bombonerie după ce bunicii ei nu vor mai fi, dar acum, când nu mai era niciunul, nu avea destui bani pentru a face nici una, nici cealaltă. Magazinul aducea bucurie multor oameni, dar se confrunta cu dificultăți financiare, iar ea nu avea venituri suficiente nici măcar pentru a renova ce mai rămăsese.

Era destul de greu să se gândească la vânzarea bomboneriei, însă i s-ar frânge inima dacă cineva ar demola castelul și căsuța de pe insulă pentru a construi o vilă strălucitoare în locul lor. Va continua să lupte pentru a păstra această mică insulă și toate poveștile ei. Voia să-și lase ancora în singurul loc pe care îl numise vreodată acasă.

Atunci n-avea să mai fie niciodată măturată de furtunile vieții.

Șuvițe de păr castaniu i se lipiră pe obraji în bătaia vântului, încadrându-i buzele în timp ce fluieră, chemându-și câinii, căutându-i cu privirea pe cei doi labradori, ce de obicei ieșeau în goană din adăpostul lor ca s-o întâmpine. Oprindu-se pentru o clipă, așteptă să le audă lătratul, să audă trosnetul crenguțelor și zgomotul pietrelor spulberate sub lăbuțe, însă nu auzi nimic în afară de foșnetul crengilor pe potecă.

— Siropel? îl strigă Chloe mai întâi pe cel mai bătrân.

Apoi o strigă pe Zăhărica.

Așteptă, lumina lunii strecurându-se printr-o crăpătură în nori, revărsându-se peste insula ei. Un fior îi străbătu șira spinării.

Unde erau câinii ei?

O sumedenie de scenarii îi invadară mintea, toate sumbre. O alunecare de pe creastă. O scândură ruptă în hangarul de bărci. Vulturi pleșuvi în căutare de vânat.

I se păru că o aude pe bunica spunându-i că n-avea niciun sens să se gândească la lucruri de felul acesta.

Vocea bunicii alină o parte din îngrijorarea ce o ținea captivă și încercă să-și taie fricile cu niște foarfeci mintale, ce se uzaseră de atâta folosire.

Pe insula ei nu erau animale periculoase sau șerpi – singurele animale în afară de câinii ei erau iepurele, sconcsul și veverița roșcată ce traversau gheața iarna și rămâneau izolate acolo după dezgheț. Nimeni nu venea în vizită fără invitație. Din câte știa,

niciun intrus nu mai pătrunsesese acolo de ani buni. Și nicio fantomă nu bântuia zidurile, decât cele ținute în viață de ghizii de pe bărcile de turism, pentru a-și distra vizitatorii.

Nu lucrurile materiale, ci cele nevăzute atrăgeau o mulțime de turiști pe insula ei. Toate istorisirile despre moartea tragică a domnului Pendleton și dispariția singurei fiice a acestuia.

Singurul telefon de pe insulă se afla în căsuța ei. Iar Jenna îi spusese s-o sune în această seară. Însă cea mai bună prietenă a ei știa că semnalul avea să fie slab pe o vreme ca asta. Chloe se va întâlni cu ea mâine, la prima oră.

Ieși de pe poteca principală și păși într-un coridor îngust între copaci, în timp ce ploaia se întetea din nou, lumina din fața căsuței ei strălucindu-i în față. Crengile îi atingeau impermeabilul și geanta în timp ce strigă încă o dată după câinii ei, însă tot ce auzi fu zgomotul unei crengi în cădere și zornăitul ușii de la intrare.

Poate că uitase să scoată afară câinii de dimineață. În cazul ăsta, probabil casa ei era plină de spumă și mânjită de opt lăbuțe gălăgioase, în căutare de provocări.

Trecându-și geanta de piele pe celălalt umăr, Chloe descuie ușa de protecție din aluminiu și răsuci clanța ușii din lemn din spatele acesteia. Apăsă pe întrerupător și lumina inundă holul – podeaua de pin și pereții de culoarea minții.

Cablurile scufundate ce o legau de continent erau un lucru pentru care nu încetase niciodată să fie recunoscătoare, însă recunoștința ei fu de scurtă durată în seara asta. Când nici Siropel, nici Zăhărica n-o întâmpinară înăuntru, stinse repede lumina de deasupra.

Dacă mai era cineva pe insula ei, nu avea sens să dea de știre că este acasă. Lăsă geanta pe masă și traversă în vârful picioarelor bucătăria și sufrageria. De cealaltă parte a ușii din spate se afla o terasă acoperită, cu două scaune ancorate cu lanțuri de podeaua de ciment, lângă o stivă de lemne pe jumătate consumată. În loc să deschidă ușa, se trase la o parte ca să arunce o privire pe geamul pe care, în lumina zilei, se vedea Eel Bay, țărmul canadian sclipind în depărtare.

Însă tot ce văzu Chloe în seara aceasta fu o movilă întunecată pe podea.